

Ágh István

HARMADIK EMELET

Ácsorgok a csukott ablak mögött, mint reggelente szoktam, ha megkérdeznék, mit nézek, nem tudnék válaszolni rá, csak ahogy rögzül memóriámban a dolgát kezdő élet, melyet fölvehetne egy kihelyezett filmkamera is, ráérek már, hisz rég letettem szerszámot s hivatalt, tettvágy és gond nem serkent valami újat kezdeni, csak hogy a mély alvás utáni nagy lélegzettel fölébredjek, s jókedvű, naiv lelkülettel túléljek minden napszakot.

Magabiztosan állhatnék a nyitott ablak szárnya között, a kizuhanástól derék alatti súlypontom visszatartana, mégis rám törhet a kényszerképzet, s hogy ne engedjek, mikor fejemben egyre ijesztőbbben dörömböl a hang, hallom, torkomra mint feszül, szaggatja zsigereimet, agyam féltékéit háborítja, hogy legyőzzön, mint az égre törő Sarkadit, akit a betonjárda helyett hiába kerestem az ötödik emeleten, ahol a műterem alacsony ablaka vonz magához azóta is.

Mélységiszonytól háborítatlan állok a csukott ablaknál, szemlét tartok a város barátságosra szelídült földszintje fölött, nem először és nem utoljára, lassan már hatvan éven át a magasságtól, és a szabad repüléstől megfosztottan, mintha egy madár porban szárnyalna égi távolságokat, s mint költő a teljesség hiányát próbálom betölteni, ha nem voltam e világra való a Kossuth téri vérengzés s az ikaroszi tragédia miatt, teremtettem egy másikat.

Alig különböznek egymástól a kinti reggelek innen nézve, a környék ma éppen behavazott képével lepett meg, könnyűnek tűnt az utca, pedig teljes súlyával ráterült a hó, annál nehezebbek a fák fekete koronái, a sötét ruhában sietők lábnyomuk holdjait hagyják maguk mögött,

minden lépéssel a mindenségből szökkennek elő, azért olyan magabiztosak, hótól vidáman, arányos alakzatban haladnak, míg a bejáratoknál geometrikus menetük össze nem zavarodik.

Ha nem ismerném a magasság veszedelmét, s a földszint otthonosságát, nem jelentene többet a látvány megannyi megbolydult tárgynál, észre se venném a különbséget, ahogy az úton az autók, a járdán csizmák, a kertben a nagykabátok, a rakparton a karosszériák özönlenek, a hajók elhúznak a Dunán, s valahányan egy személytelen invázióban, érzelmi kapcsolat nélkül, de a járműben emberek vannak, és nem csak tarka, legyintő suhanások a pesti horizonton.

Megfigyelem, mint akit hosszú szolgálatba állítottak, történt-e valami fontos, ami csak számomra észrevehető, például a siető diáklány, ki annyiszor tekintget hátra, ahányszor nem kap választ – mennyi tüzetes figyelemmel kiderített részlet! mennyi hasonló, megfjetetlen pillanat! – mert végül is nem az a lényeges, hanem a létezés működése, mely ellenére van a magaslatra telepített tüzelőállásnak, meg annak, aki a nyitott ablakból a szörnyű mélybe szédült.

Jobban ismerem a háztetőn a mohát, mint ezt a kiválasztott, szemmel kísért, válasz nélkül hagyott ismeretlen fiatal nőt, akiről csak azt tudtam, hogy létezik, és sajátos mozdulatával beleszötte magát a reggel végtelen fehér kárpitjába, mint mindenki, aki ezen a korai havas képen megjelent, esendő mivolta legrejtettebb gazdagságával vett részt, s meleg árama járta át a felebaráti, szerelmes összetartozásnak, láttam távolodásod a földön, állok tovább jöttödre várva.